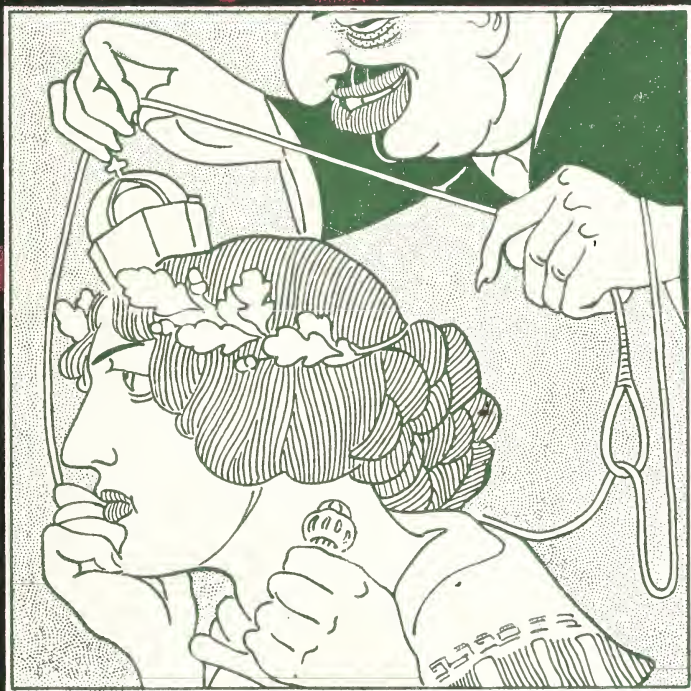

W. MARR
**JUDARNAS SEGER
ÖVER GERMANERNA**
EN TYSK PROFETIA FRÅN 1880

Fmk 12:—

JUDARNAS SEGER

ÖVER GERMANERNA

EN SOCIAL-POLITISK OCH
KULTURHISTORISK STUDIE

AV

D:r WILHELM MARR

BEARBETNING AV DET TYSKA ORIGINALLET
AV ÅR 1880

ANDRA UPPLAGAN

FYRENS FÖRLAG
HELSINGFORS 1921

All rätt förbehålles.

HELSINGFORS 1921,
HUFVUDSTADSBLADETS FÖRLAGS- OCH TRYCKERI AKTIEBOLAG.

Förord.

Föreliggande arbete utgör en svensk bearbetning av tyske författaren W. Marr's på sin tid livligt uppmärksammade, men längesedan i glömska fallna arbete „Der Sieg des Judentum über das Germanentum“, varav första upplagan utkom år 1880 och de övriga upplagorna — ett tiotal — inom tvänne år. Wilhelm Marr var en på sin tid livligt verksam socialpolitisk skriftställare, som i trots av eller kanske rättare på grund av sin saklighet och humana förståelse för judendomen fick utstå mycken förföljelse för sin „antisemitism“. Ty redan då — på 1880-talet — behärskades „den stora opinionen“ i Tyskland av den nu allsmäktiga judepressen. Dr Marr ansåg sig emellertid icke tillhöra det egentliga antisemitiska lägret — med full rätt, såsom läsaren av denna visionära och nu om någonsin aktuella bok måste erkänna.

Vad den tyske saren för bortåt ett halvt sekel tillbaka förutsade om germanernas öde, har gått i fullbordan förr, än han själv kunde förutse. Hans siorord gälla synbarligen även de nordgermanska folken, vår egen stam icke undantagen. Ja, germanerna, inklusive skandinaverna, hava spelat ut sin roll som idealpolitikens föregångsfolk. Det är slaverna, som trots allt, trots egna förvillelser och semitiska förförelser, äro den stora idealismens folk. De besitta i detta nu den ungdomens idealism, som germanerna engång egt — och i högre potens än dessa. De äro sannolikt den ur dunklet sent omsider segervisst framträdande judiska världs- och realpolitikens sista och enda allvarliga motståndare inom Europa. Det är därför som det triumferande Israel sedan 4 år tillbaka sätter in hela sin demoniska kraft på Rysslands tillintetgörande genom ett till nationell självutrotning drivet klasshat, länt och underhållet av judiska „frihetsfacklor“, genom en terror, som icke blott massmördar kroppar, utan även och framför allt själar, genom en diaboliskt väl organiserad hunger- och köldtortyr. Rysslands öde är Europas — det börjar nu småningom klarna även för det humana Europas „ledande“ statsmän, men för sent. Vi säga icke tyvärr, ty det vore löjligt att med beklagande konstatera giltigheten av livets främsta lag: den starke tillhör segern.

Ekenäs, 17 februari 1921.

FÖRLAGET.

„Föraktligt är för dem allt, som för oss är heligt.“
Tacitus.

„Solen har aldrig lyst över ett blodtörstigare och hämndgirigare folk.“
Martin Luther.

„Jag känner ingen argare pest för en stat än denna nation.“
Maria Theresia.

„Det lilla judiska folket hyser ett oförsonligt hat till alla andra folk. Alltid vidskepligt, alltid lystet efter andras gods och guld, krypande i olyckan, fräckt i medgången.“
Voltaire.

„Det israelitiska folket har aldrig visat verklig duglighet. Det besitter få dygder, men de flesta fel hos andra folk.“
Goethe.

„Emedan judarna missbruka all handel, bör man förvägra dem rätt att handla, liksom man förbjuder en guldsmed hans hantverk, då han bearbetar falskt guld.“
Napoleon I.

„Judarna äro trots sin splittring fast förbundna. De ledas av okända ledare målmedvetet mot ett gemensamt mål. I det de trotsa alla regeringars nationaliseringsförsök, bilda de en stat i staten.“
Moltke.

„Rör blott vid en jude, och genast skrikes det i alla vinklar och vrår.“
Bismarck.

„Judarna hava alltid varit mycket hatade och föraktade, men de hava även varit mycket förhatliga och föraktliga.“
Victor Hugo.

„Judarna bilda den mest arroganta och exklusiva aristokrati, men den smutsiga materialismens aristokrati.“
Johs. Nordmann (H. Raudh).

„De hava intet ideal, och blotta nämmandet av detta ord är nog för att väcka deras förtrytelse eller medlidande.“
Max Nordau.

„Vad är judendomens världsliga grund? Egennytan. Vad är judens världsliga kult? Schackrandet. Vem är hans verkliga gud? Penningen.“
Karl Marx.

Författarens förord.

Vad jag åsyftar med denna skrift, är mindre en polemik mot judarna än konstaterandet av ett kulturhistoriskt faktum.

Överallt i denna bok, där förhållandena tvungit mig att i mitt språk anslå en krigisk ton, måste denna uppfattas såsom ett smärtans skri från den undertryckte.

En resignerad pessimism flyter ur min penna. Besinnen, att det måste ock finnas sådana ugglor och att ingen skulle glädja sig så mycket som jag själv, om de av mig berörda fakta kunde drivas *in absurdum*.

Angripits ha judarna och judendomen redan flere gånger i litteraturen. Men städse från ståndpunkten av vår överuppskattning av oss själva såsom icke-judar — jag kunde säga i den storståtliga återtågsstilen à la Gambetta. Till den ärliga, öppna bekännelsen, att Israel blivit en stormakt av allra första rang, har vår inbilskhet

ännu icke kunnat förmå sig. Vål hava vi fattat judarna, *men icke oss själva*.

På originalitet gör denna skrift således i alla händelser anspråk. Fri från varje religiös fördom, låter hon eder kasta en blick i kulturhistoriens spegel, och det är icke „pessimistens“ fel, om spegeln visar eder — *slavens bild*.

Två ting tillönskar jag denna skrift:

1) Att den icke tiges till döds av den judiska kritiken, och

2) att den icke avfärdas med de allbekanta, rent av leda uppväckande fraserna.

Jag förkunnar ju högt och utan den ringaste ironiska biavsikt *judendomens världshistoriska triumf*, rapporten om en förlorad slaktning, fiendens seger, utan att någon som helst glans kastas över den slagna arméns vapen.

Och jag ville tro, att en sådan öppenhet kan göra anspråk på att mottagas med något annat än uselt tidnings snack.

I.

När ett folk underkuvat ett annat, plägar ett av följande två fall inträda. *Antingen* gå erövrarne upp i de underkuvades] kultur och förlora sin egendomlighet såsom ett särskilt folk.

Detta var bland annat fallet med *tatarerna*, vilka under Dschingis-Khan erövrade Kina och blevo *kineser*. Likaså med *longobarderna*, vilkas germanska folkkaraktär fullständigt *romanisades*.

Eller ock lyckas det erövraren att påtrycka det underkuvade folket sin individualitet. Se den anglosaxiska rasen i Nordamerika och dess inflytande i Central- och Sydamerika.

Men huru storartade dessa båda företeelser än må vara i sina olika riktningar, så försvinna de dock helt och hållet inför judendomens kulturhistoria. Ty här träder upp ett moment av helt annat slag.

En semitisk folkstam jagas gång på gång

bort från sitt hemland Palestina, föres bort i fångenskap och blir slutligen spridd kring hela jorden.

Vad nu „den babyloniska fångenskapen“ vidkommer, så synas babylonierna snart ha blivit alldeles utledsna på sina judiska fångar, ty de läto dem åter löpa sin väg. Massan av folket vände tillbaka till Palestina, „bankirerna“ och de rika blevo kvar, trots allt vad de gammaljudiska profeterna dundrade.

Och man måste redan här hänvisa till det faktum, att judarna från första stunden de uppträda i historien, blivit föremål för hat hos alla nationer utan undantag.

Detta icke för sin *religions* skull, ty judarna — om vi få tro profeterna — förstodo sig rätt väl på att sluta sig till andra folks *avguderi* — den s. k. *stelnade judendomen* är ett alster först av tiden efter Jerusalems förstörelse.

Den allmänna fiendskapen mot judarna hade helt andra grunder: judarnas avsky för allt verkligt arbete, och den i deras lagar anbefalda fientligheten mot alla icke-judar.

Att ett folk, vilket i krig som fred följde *Codex Mosis*, icke kunde uppväcka någon internationell sympati, måste var och en fatta, som

blott helt flyktigt gjort sig mödan att i bibeln genomläsa den mosaiska lagen. Fantasi- och hjärtlöst, rent affärsmässigt, förstenat i formalism var judarnas förhållande till Jehova, i det praktiska livet den mest utpräglade realism, som man kan tänka sig, men även i detta hänseende liksom gjutet i järn. Själva det gamla testamnetets Jehova var en förtorkad realist. Han erkände tillvaron av andra gudar och besjälades av det argaste hat mot dem för *konkurrensens* skull.

Titus begick det dummaste dåd i världshistorien, då han efter Jerusalems förstörelse, dels på ett konstlat sätt, med våld kringspredde dem. I Rom härskade intet *religionshat*. „Alla gudar äro i Rom välkomna“, sade ett ordspråk. Vål är det sannt, att om folket i de *gudars namn*, som i Rom njöto gästvänskapens skydd, drev ofog, sökte att nedriva och förstöra de inhemska romerska gudarnas tempel o. s. v., polismyndigheten måste inskrida. Men vad som gjorde judarna förhatliga bland romarna, var deras exklusivitet i förening med den *anda av schakrande och ocker*, som de förde med sig till den romerska världen.

Romerska väldet var jämte hela den klassiska forntiden stätt i upplösning, då judarna dit im-

porterades. Semitismen fann således den mest gynnsamma jordmån för sin krassa materialism, och redan på Konstantins tid bildade judarna *penningemakten i Rom*,

Alla forntidens folk, de handelsidkande karthagerna och fenicierna icke undantagna, kände leda vid att driva det yrke, som i modern form kallas *agiotage*, *schackrande* eller *ocker*. Stöta vi i medeltiden på *penningmäklare*, så är det *judar*, vilka man begagnade, men föraktade. Denna världsåskådning löpte parallellt med en modern, enligt vilken man „älskar förräderiet, men hatar förrädaren“.

Judendomens abstrakta realism blev sålunda på ett våldsamt sätt av romarna importerad till västerlandet. Tid och förhållanden voro gynnande för densammas utveckling och utbredning. Judendomen blev historiens realistiska förlossare och fann för sin arbetsskygga, spekulativa realism i det västerländska samhället en mera fruktbar jordmån än den någonsin egt i Palestina. Judarna väckte befolkningens avund, och då den stora hopen städse söker göra *religionen* till täckmantel för sina intressen, så utbildade sig i västerlandet med kristendomens utbredande det (skenbart) *religiösa judehatet*.

Huru blödsint den religiösa sidan av detta hat var, framgår med all klarhet redan därav, att man ville göra judarna ansvariga för *Kristi korsfästelse*, en akt, vilken, såsom bekant är, de *romerska auktoriteterna* i feg eftergivenhet för Jerusalems pöbel satte i scen. Denna judepöbel på Kristi tid gjorde intet mer och intet mindre än pöbeln i alla tider och hos alla folk städse gjort, ännu gör och städse skall göra. I dag skriker den „Hosianna“ och i morgon „korsfäst“. Men det ligger nu en gång i människans natur att skjuta skulden på försynen eller religionen, då hon vill begå en dumhet eller nedrighet. Man har ännu nästan aldrig i krig slagit ihjäl varandra, utan att förut ha anropat gudarna eller „vår Herre“ och tillmätt honom äran av bundsförvantskap — och så måste ock *Gud* och religionen vara med vid alla judeförföljelser, medan i själva verket dessa icke voro något annat än folkens instinktmässiga strid, och denna en strid mot samhällets *uppgående i den judiska nationen*, en strid för tillvaron.

Ja! *Om* verkligen enskilda fanatiska judar under medeltiden vid Passah-festen *skulle hava slaktat kristna barn* — om sådana hårresande tilldragelser skulle hava hänt, något som histo-

riskt icke låter uppvisa sig — så vore dessa i själva verket inga värre avskyvärdheter, än dessa förbrytelser i allmänhet äro, och berättigade alldeles icke till ett allmänt religiöst hat mot judafolket. Lika litet detta som vissa pietistiska sekters uselheter ge rätt att uttala fördömmelse över kristendomen.

Mot varje *religiös* förföljelse tager jag således judarna obetingat i försvar, och jag tror, att det i detta hänseende knappast är möjligt att uttrycka sig tydligare, än vad jag här gjort.

Däremot betonar jag följande orubbligt bestående sanning:

I judarna har genom romarna påtvungits Europa en folkstam, som i enlighet med sin egen historia på det grundligaste hatades av alla österlandets folk.

II.

Judarna hava således icke kommit såsom Jerövrare med svärd i hand till oss. De fördes såsom politiska fångar in i Europa. De „internierades“ i städerna på det sätt, att de egde rätt att själva välja sig stad att slå sig ned i och fingo under styrelsens kontroll bo i särskilda judekvarter, de s. k. „ghettos“.

Intet är naturligare, än att judarna måste djupt *hata* dem, som fört dem bort från den gamla fädernebygden. Intet är naturligare, än att detta hat måste växa till genom ett nästan tvåtusenårigt förtryck. Intet är naturligare, än att judarna under landsförvisningens och den indirekta fångenskapens dagar i Europa måste bliva ännu mera förhatliga, än de voro i österlandet. Intet är naturligare, än att de med den dem medfödda slugheten och listen såsom „fångar“ bildade en stat i staten, ett mindre, tätt slutet samhälle i det stora samhället. Den judiska partikularstaten fortsatte i Europa med

list det krig, som den förut fört i orienten, där den var den starkare, med utrotelsens vapen mot de svagare folken.

Men detta var helt enkelt judarnas naturliga rätt. Man kan icke av förtryckets barn vänta mildhet i stället för trots och minst av allt uppriktighet. „Öga för öga, tand för tand“, säger Jehovahs lära. Var styrkans rätt befogad mot ett sådant folk, sedan man en gång begått det ohjälpliga politiska felet att med våld tvinga det in i det västerländska samhället, så var ock judarnas ihärdiga motstånd deras naturliga rätt, och det semitiska folkets beundransvärda seghet och uthållighet har fört det därhän, att judarna i det nittonde århundradet blivit det moderna samhällets första stormakt, att, såsom förhållandena i Tyskland gestaltat sig, icke judendomen uppslukats av germanismen, utan i stället germanismen uppgått i judendomen till den grad, att *ledarne* av den tyska patriotismen, ledarne i dess parlamentariska, ja, rent kyrkliga strider äro *judar!*

Det har allt ifrån judarnas kringspridning i Europa varit en märklig kulturhistorisk företeelse, att de kastat sig in i städerna, att de visat sig i Europa hysa en ännu mera avgjord

motvilja mot lantbruket, än de gjorde i Palestina och ännu tidigare i Egypten. Man må härvid icke invända, att det i många länder icke varit judarna tillåtet att förvärva jord. Europa var ända till långt in i medeltiden till största delen ett öde och obebyggt land. Ingenting låg i vägen för detta nybyggareliv, vilket kulturens pionärer fört i Nordamerikas skogar. Herrelös mark fanns i Europa i överflöd. Men denna mark togs icke i besittning av judarna, ty detta folk saknade den energiska dådkraften hos de gamla anglosaxarne, vilka av västerns ödemarker skapat hela stater. Icke yxan och plogen, utan listen och förslagenheten äro de vapen, med vilka judarna erövrat Europa och särskilt av Tyskland gjort ett Ny-Palestina.

Och varför företrädesvis av Tyskland?

Romanismen, det gamla cesariska Rom, hade själv blivit en politisk och social realism till den grad, att judarna sågo för sig en stat, vilken först genom kristendomens idealism kunde krossas. Med kristendomens införande såsom statsreligion, med påvedömets uppkomst, vilket måste hålla uppe motsatsen mellan *kristna* och *icke-kristna* för att monopolisera världen, fann den judiska handelsfriheten sina gränser i Rom

och Italien allt snävare. Judendomen decentraliserade sig och vek tillbaka för den kristna kyrkans fanatism. Judarna spridde sig i massor över Spanien och Portugal och över de slaviska landen, tills de från de förstnämnda landen emigrerade i mängd över Holland till Tyskland, medan de bland den tidens slaviska barbarer ostört kunde fortsätta sitt sociala undermineringsarbete. Näst slaverna voro emellertid tyskarna de, som voro minst förberedda på dessa främlingars ankomst. Känslan av en tysk nationalitet fanns icke i de germanska landen. Och just därför blev det semiterna lättare att få fast fot i Tyskland än i andra land.

Visserligen väckte även här de österländska främlingarnas egendomligheter anstöt. Visserligen framkallade den semitiska listen och krassa affärsandan en reaktion mot judarna i den germanska stammens åkerbruksidkande land. Detta främmande folkelement med sin realism stack alltför starkt av mot den germanska folkkaraktären. Dessa högt uttalade trossatser att i alla *icke-judar* se *orena* uppväckte å ena sidan folkets ursinne, medan judarna å andra sidan läto bruka sig av „de store“ för att på folkets bekostnad göra sina affärer med dessa.

Högtbegåvade och egande ovanliga talanger i allt, som rör handel och köpenskap, dominerade judarna redan i medeltiden i gross- och detaljhandeln och överflyglade det i sitt anletes svett arbetande fattiga folket.

Detta folk såg, att dess sedliga känslor icke besjälade judarna, ty kärare än befrielsen från sin underordnade ställning var för dem *penningevinsten*. Då det gällde att förtjäna pengar, tålde de allt. Officiellt tryckta uppifrån, kunde de göra sig skadelösa nedåt. Folket vågade icke knota över att så utplundras av de stora med judarnas tillhjälp. Det tog därför religionen till förevändning. De, som „korsfäst Kristus“, skola utplundra oss! — skrek man. *På bålet med dem!*

För de stora kommo dessa judeförföljelser alldeles icke olägligt. Ty därigenom höllos judarna i beroende och vågade icke fördrista sig till att såsom „courtage“ fordra sitt folks emancipation.

Det låter nu alldeles icke förneka sig, att judarnas abstrakta penningehungrande schackrande mycket bidragit till handelns och industrins uppblomstring i Tyskland. Intresset, icke idealet är det, som bygger stater, och ställa vi framför oss intresset såsom en personlighet, så

äro dess ändamålsmedel i de allra mest sällsporda fall rena och ädla. Despotiska furstar i ständig strid med en despotisk och rovgirig adel, en bonde, som knappast genom annat än hudens färg skiljer sig från negerslaven, ett borgerskap, som ända till korstågens tid var fragmentariskt, ja nära nog problematiskt. Så tedde sig det tyska samhället, under det kulturen i Italien, Frankrike och Spanien redan nått sin blomstring.

I detta orediga, klumpigt-germanska element inträngde den slipade, listiga, elastiska judendomen, med hela sin realistiska begåvning, intellektuell, d. v. s. i vad slughetens intelligens beträffar. Juden var väl egnad att blicka ned på tysken, denna monarkiska och ridderliga tyska dumbom, vilken han tämjde genom att vara honom behjälplig vid tillfredsställandet av hans dåliga lidelser.

Ett fosterland egde juden icke. Det fosterland han engång egt, blev honom alltmer främmande, det blev för honom blott ett tomt och förbleknat minne. Däremot hade försynen nekat honom gåvan att sammansmälta, att assimilera sig med andra folk. Han kände sig bortstött av deras religion, seder, vanor och levnadssätt. Han kunde bedraga sina förtryckare i allt, dock

icke däri, att *han var och ville förbliva jude*. Hans läror voro en ständig utmaning till „de orena“, mitt ibland vilka han levde. Han var verkligen artskild från dessa, och han har förblivit det till den dag som är. Ja, hans exklusiva judaism träder nu efter judeemancipationen, såsom vi längre fram skola visa, klarare fram i ljuset än någonsin under förtryckets dagar.

Vi få därför icke blygas för den bekännelsen, att med judarna inkommit i det europeiska samhället ett element, som vida överträffade våra förfäder i slughet och list och här stred med dessa vapen, sedan elden och svärdet vridits dem ur händerna. Juden motstod segerrikt vår världsåskådning, och han ympade i oss år från år sin egen, i det han gjorde begreppen om rätt och orätt så elastiska, att i handel och vandel gränslinjen är att finna först där, varest den *grova förbrytelsen* tager vid, men däremot det av lagen oåtkomliga övergått till „handelsbruk“. Och den bekanta skämtaren, som indelade börsens män i „svarta“ och „vita“ judar, hade nog icke så orätt.

Av allt detta följer blott, att tyskarna icke egde nog stor *andlig motståndskraft* för att kunna skydda sig mot förjudning, och sålunda

har Tyskland så småningom blivit semiternas egentliga centrum, deras nya „förlovade land“, dit judar i oändlighet strömmat in från Spanien, Portugal och Polen och förstärkt den redan bofasta stammen.

Detta judafolk, vilket i sin egen historia egde en kraftigare, den teokratiska fanatismens energi, än något annat folk på jorden, vars teokratiska codex i krig som fred var nära nog hårresande, har flyttat om hela sin förstörande, spänstiga kraft i annan form och under denna form erövrat den västerländska världen, något som i Österlandet icke lyckades med eld och svärd.

Ett sådant historiskt fenomen är icke en såpbubbla, som krossas av vinden. Det är ett demoniskt fenomen trots all dess löjlighet. Ett folk, vars blotta utseende väckte det cesariska Roms höga munterhet, ett i smuts höljt släkte, som utbredde sig över Europa, som grymt hårnades av den tidens bildning, som drogs i smutsen av pöbeln och som förföljdes av kyrkan, detta samma folk gjorde redan under medeltiden sig de stora skattskyldiga och utsög genom intelligensen och spänstigheten i sin realistiska schackraranda småfolket. Det bibehöll hela sin teoretiskt-Jehovahiska stelhet och järnhård-

het och förföljde fanatiskt sina egna humant tänkande undantagsjudar. *Och detta folk har med sin judiska ande erövrat världen!*

Detta är icke kraften hos den *judiska religiösa tron*. Ty juden har ingen ideell tro, han har blott ett „ackord“ med Jehovah och betalar i tomma formler och ceremonier tribut till sin gud, som därför till återtjänst pålägger honom den angenäma plikten att fördärva alla icke-judar. Det är den väldiga kraften hos en medveten typisk *realism*, som vi i judedomen måste förvåna oss över, en realism, som träder oss till mötes överallt. Vad yttre förhållanden vidkommer, skilja vi germaner oss knappast längre från semiterna. Det fattas oss blott det österländska folkets *kraftiga energi och initiativ*, och då vi till följd av vår folkkaraktär aldrig kunnat förvärva oss denna energi, så — enär ett stillestånd i kulturhistorien är omöjlig — är vår framtidsutsikt ingen annan än en tid, då judarna i politiskt och rättsligt hänseende bliva våra *herrar* och vi deras *livegna*.

III.

I vilken stor villfarelse den germanska världen var fången, då hon ville i judefrågan inlägga en religiös, en konfessionell betydelse, blott och bart, det har en av Tysklands ädlaste personligheter, en av dess största tänkare och skaldar, den skarpsinnige kritikern Lessing visat i sin „Nathan den vise“.

Det adertonde århundradet, i vilket Lessing levde, var århundradet för den filosofiska frigörelsen från alla fördomar, framför allt de religiösa.

Dock är det märkeligt, huru de stora engelska och franska fritänkarne under detta tidevarv förhöllo sig mer eller mindre fientliga mot judendomen. Voltaire gick till och med den judiska formalismen häftigt in på livet. Varken han eller i England lord Bolingbroke dolde det ringaste sin medfödda motvilja mot judarna. De betonade till och med rätt klart, att judarna

icke kunna göra anspråk på att ega någon egentlig religion. De behandlade judendomen såsom en bagatell i andligt hänseende.

I Tyskland däremot slog den store Lessing i sin „Nathan den vise“ in på en annan — på den filosofiska villfarelsens — väg, och det är förunderligt, att detta så iögonenfallande felgrepp av den store mannen har väckt så litet beaktande i vår, den litterära hänsynslöshetens kritiskt upplösande tid.

Sagan om de „tre ringarna“ är det skönaste, som toleranspoesin någonsin skapat. Men vem är det, som lägger denna upphöjande och upplyftande sanning i Lessings mun?

En judisk Rothschild under sultan Saladin! Var detta *nödvändigt* i ett tendensdrama? Kunde icke Nathan vara en judisk lärd, en anticiperad Spinoza? Varför måste nödvändigt penningemäklarens vidriga element föras in i karaktären?

Jo, ty sätta vi oss in i skaldens stämning, så voro, om ock omedvetet, för honom juden och penningemänniskan identiska. Den ena kunde icke skiljas från den andra. Instinktlikt kände skalden detta. Nathan lämnar krigslån till striden mot korsfararne. Han tager affärsmässigt parti för en av ringarna. Han bjuder Saladin

penningar — omedelbart efter den underbara berättelsen om de tre ringarna, räntefritt, det må så vara, men han understödjer dock den ena ringen, som därjämte icke är judendomens. Visserligen hjälper han ock tempelherrarna, men neutraliteten hos detta högsta väsen, som ringlegenden så upphöjt skönt har skildrat, försvagas genom honom, Nathan, själv. Lessing kunde, själv därom omedveten, icke komma över identiteten mellan jude och penningmäklare. Måste dramats hjälte vara en jude, varför framställde han honom icke fri från den ädla metallen? Och så apoteoserade Lessing en *undantagsjude*, som detta oaktat var en penningemänniska. Nathan är blott ett sagoväsen, men icke en verklig personlighet. Såsom karaktär står han kanske ett steg högre än Cumberlands „Schewa“. Men denna sistnämnda är mera sannt, mera naturtroget tecknad. Schewa är tagen ur det verkliga livet. Nathan är ett abstractum, som i den högsta och mest ideala humanitetspoesi, ja man kan säga toleransfilosofi, uppträder såsom — *bankir*.

Juden Nathan skulle hava representerat *monoteismen*, om icke Lessing givit honom den realistiska bismaken av penningeschackrare.

Detta bevisar blott, att själva Lessing mot

sin vilja framställde identiteten av jude och penningemakt.

Lessings Nathan blev likväl det verk, som hos tyskarna bröt väg för idén om judarnas emancipation. Den germanska idealismen måste fångas av ringlegenden och märkte icke, att Lessings Nathan blott var ett sagoväsen.

Hade Nathan varit en *kristen*, så skulle det funnits mer än en Paul Lindau, som begått den „litterära hänsynslösheten“ att lägga den store humanisten Lessing på kritikens dissektionsbord!

Det var tidens fel. I själva verket: jude och penningemänniska voro oskiljaktiga även i Lessings ögon. Det sista attributet *kunde* skalden icke skilja från det första hos sin hjälte. Blott under denna form kunde Nathan göras mottaglig för det stora publikum. Och jag vill med dessa ord blott hava sagt, att själva vår store Lessing icke kunde tänka sig juden skild från kassakistan. Den idén att anticipera Spinoza skulle ha varit allför djärv, ty denna i sann mening store *judiske icke-jude* var ju av sitt eget folk lyst i bann — ja till och med utsatt för lönnmordsförsök! — *Baruch Spinoza*, det 17:de århundradets filosofiske Messias! Korsfäst av judarna liksom juden Kristus korsfästes

i tiden av romarne! Baruch Spinoza, en modeartikel för det 19:de århundradets judendom! Men ve den tysk, som ville visa den stora hopen av judar, vem och vad den store Spinoza var! O mänskliga uselhet! Hur kan en modern dussinjude ta' på sig minen att svärma för Spinoza!

Med Lessings „Nathan“ och Cumberland's „Jude“ börjar judeemancipationens idé få fotfäste i folkmedvetandet. Teatern blev dess forum, och det sista teatraliska verk i denna riktning var Mosenthals *Deborah*, vilket skildrar judarnas suckan och vrede. Judeemancipationen fick en egen litteratur i Tyskland efter Lessing och efter judeemancipationen i Frankrike på den stora revolutionens tid.

Vem eger rätt att tadla judarna därför, att de glatt hälsade och ivrigt deltog i 1789 och 1848 årens revolutioner? De voro ett undertryckt släkte. De lycklige, de, som äro tillfreds med sin ställning, de ställa icke till revolutioner i denna värld. Icke underligt heller, att judarna i pressens rusiga frihetsskrän höjde den mest högljudda stämman. Men det måste ånyo framhållas, att det filosofiska självbedrägeriet hade fört det därhän, att man i judefrågan såg en *religiös* frihets sak.

Men judendomen hade 1848 redan länge stått på en punkt, där det icke kunde bliva tal om religiös förföljelse. Judarnas „bekännelse“ var intet annat än statuterna för ett folk, som ville bilda en stat i staten och som för sina medlemmar krävde bestämda, stora, materiella företräden framför andra medborgare.

Rent *politisk* var vårt århundrades judeemancipation. Ty i det *borgerliga livet* hade judarna för länge sedan tillkämpat sig en dominerande, tongivande ställning, så dominerande, att kristna stater upphöjde i adligt och friherrligt stånd judiska bankirer, änskönt dessa „baroner“ icke kunde förvärva de ringaste politiska rättigheter.

Att judefrågan var en socialpolitisk fråga, det föll ingen in. Vad man sedan 1800 år tillbaka ljugit sig in i, att det handlade om tros- och samvetsfrihet, det ljög man än i dag lika friskt för sig, och sålunda erhöll *judendomens socialpolitiska inbrott* i det germanska samhället genom judeemancipationen sin lagliga helgd.

Ett faktiskt, redan bestående främmande herravälde blev lagligen erkänt. Ett herravälde, som, för att nu tala helt prosaiskt, hade gått så långt, att det redan för länge sedan rivit till sig

diktaturen över nationens finanser, alltså över nervus rerum gerendarum.

Vad judendomen redan förvärvat, den judiska realismens herravälde på bekostnad av allt idéellt, det skulle icke blott betryggas och försvaras, det skulle breda ut sina gränser i oändlighet. Och därtill behövde judendomen det likaberättigade politiska deltagandet i stiftandet av lagarna och i förvaltningen av denna samma stat, som den i sin teokrati förnekade. Tvättar man bort de granna fraserna, blir detta judeemancipationens kärna.

Jag har upprepade gånger brukat orden „främmande herravälde“. Men är det då kanske icke ett främmande folk, som själv annonserar sin utländska firma? Vi behöva härvid icke tänka på dess seder och förstelnade folk-egenheter, som under 1800 år blott i smärre, oväsentliga undantagsfall assimilerat sig med tyskarnas. Eller kanske judarna vilja till den grad förneka sin egen makt, att de göra det fåfänga försöket att icke utgiva sig för skarpt utpräglade främlingar? Just däri består ju judendomens „gloire“, att den i 18 sekler gjort den västerländska bildningen det mest kraftiga och segerrika motstånd. Alla övriga invandringar

hava spårlöst gått upp i det tyska folket. Vender och slaver hava uppslukats av det germaniska elementet. Den semitiska rasen, starkare och segare, har överlevat dem alla. I sanning vore jag jude, så skulle min största tillfredsställelse bestå i att betrakta detta faktum. Ingen triumfator i den gamla eller nya tiden kan skryta över sådana andliga, kulturhistoriska resultat, som första bästa schackrarjude, som i gathörnen bjuder ut sitt skräp till salu. Utan svärdsslag, tvärtom politiskt förföljd århundraden igenom, har judendomen den dag som är blivit Tysklands socialpolitiska diktator.

IV.

Men varför blott Tysklands diktator?
I tänkarnes och filosofernas land daterar sig judeemancipationen från år 1848.

Från samma tid daterar sig ock det *trettio-åriga krig*, som judendomen öppet fört mot oss med begagnande av *samma* vapen som vi.

Att vi satte dessa vapen i judarnas händer, det kunde knappast undvikas under denna „Sturm- und Drangperiod“, sedan vi under loppet av århundraden redan blivit till mer än hälften besegrade av den judiska intelligensen. Vid *valen* trädde judendomen genast i ett fördragsmässigt förhållande till oss, fotat på statistiken. Att vara *jude* blev så gott som liktydigt med innehavande av riksdagsmandat. För att vinna de judiska rösterna måste partierna vid uppställningen av kandidater göra judendomen koncessioner, och vi stå på denna punkt ännu i dag.

Ända till år 1848 var juden i Tyskland demokratiskt sinnad, eller åtminstone ställde han sig så. Sedermera söndrade sig visserligen judarna i parlamentariska partier. Mest slöto de sig dock till de *nationalliberala*, emedan här den judiska karaktärslösheten och den krassa nyttighetsläran gått långt. Blott det *ultramontana* partiet har tills nu hållit sig fritt från alla judeelement. Däremot vimlar det *konserverativa regeringspartiet* av semiter, ty två tredjedelar av Tysklands officiösa litteratur representeras av judar. Samma mål, den germanska statens upplösning till förmån för de judiska intressena, fullföljes överallt konsekvent.

Dagbladspressen är till största delen i judehänder, vilka gjort tidningsmannens yrke till en handelsaffär, där man köpslår om den anda, vari tidningen skall ledas. Alltsammans betraktas ur affärssynpunkt, man „gör“ i den offentliga meningen precis som man gör i socker och kaffe. Teaterkritiken och konstkritiken överhuvud är ock i judarnas händer till mer än *tre fjärdedelar!* De politiska tidningarna, ja till och med de *religiösa kristliga* tidskrifterna äro i judehänder!

Här skola vi för ett ögonblick stanna.

Sedan emancipationen en gång väl vunnits, bjöd den naturliga instinkten att konsolidera, att befästa densamma. Detta kunde ske blott genom *pressen* och genom *föreningsväsendet*. Helt naturligt kastade sig därför judendomen som en stormflod över båda dessa områden. Juden åbakade sig alldeles ogement „liberalt“ och fördomsfritt. Han drev detta gyckel ända till självironi. Men om nu till exempel den högtbegåvade E. Dohm i „Kladdaradatsch“ gjorde de allra som löjligaste vitsar över Israel, så var det dock minsann icke rådligt för en icke-jude att göra detsamma.

Från emancipationens ögonblick förklarades judendomen för ett föremål, som var för oss, germaner, otillbörligt att vidröra.

Den judiska industrialismen fann det talrikaste publikum för sina judaiseringsplaner, sedan den väl förvandlat *pressen* till en handelsartikel, som gjordes aptitlig genom att avpassas efter den stora hopens smak för skandaler. Den judiska realismens mångsekelgamla, faktiska herravälde hade här gjort sitt förarbete. Judarna dikterade den offentliga meningen i *pressen*.

Men nu kommer ett *non plus ultra* av övermod hos den semitiske segerherren!

Kulturkampen bryter ut. Medan germanerna sedan 1848 förklarats *fågelfria* i pressen, om de blott ett ögonblick fört inom kritikens område något, som i ringaste mån angick judarna, så blanda sig judarna i våra inre bekännelsestviser och *kulturstrider* med ultramontanismen! Ja, de föra nästan uteslutande det stora ordet inom pressen! I sina skämttidningar, vilka ängsligt spanade efter allt, som kunde nedhånas såsom „judeförföljelse“, utgöto de hela störtskurar av nedrigheter över ultramontanismen. — Nå ja, denna var ju konkurrent till judendomen i striden om världsherradömet. Om grannlagenhet hos judendomen har man således just icke anledning att tala.

Ja, det fanns tidningar, *stora* tidningar, i vilkas spalter vi germaner under kulturstriden icke fingo yttre ett ord — emedan vi, för att kritisera den romerska fanatismen, betecknade den såsom ett utflöde av den *gammlatestamentliga, jehovah'iska fanatismen*. I *vetenskapliga arbeten* (sådana som t. ex. Johannes Scherrs) kunde judarna icke förhindra en sådan kulturhistorisk deduktion och analys; i sina tidningar undertryckte de till och med alla mot ultramontanismen fientliga framställningar, där Israel helt lätt vidrördes!

Låt bara någon syndare försöka att göra anmärkningar mot judarnas ritual och lära. Han skall snart inse, att ingen påve är mera ofelbar och mera farlig att antasta än denna. Ty då är det „*troshat*“, men då juden tar munnen full i våra kyrkliga frågor, då är det något helt annat!

„*Væ victis!*“ tillropar oss judendomen redan genom våra egna kyrkliga söndringar.

Jag och flere av mina meningsfränder hava vid kulturstridens början *försökt* taga del i densamma från en högre kulturhistorisk ståndpunkt. Men förgäves. Vi fingo blott tala, om vi talade utan *premiss*, om vi ville ex abrupto skymfa de radikala. Icke en gång under rubriken „*insänt*“ gav oss den judiska pressen gästvänskap. Och på detta sätt ha judarna *monopoliserat* det fria meningsutbytet i den dagliga pressen.

Det är föga kostsamt att dölja vår egen oförmåga under slöjan av ett judehat, rikt på fraser. Vi tyskar ha med året 1848 fullbordat till judarnas förmån vår officiella avdankning. Tänken efter själva: *på alla livets områden förmedlas vägen till målet av judar*. Överhuvud är ingen „*strid om tillvaron*“ längre möjlig, utan

att judarna ta sin provision därpå. Fråge var och en sig själv, om jag överdriver!

Detta är resultatet av det trettioåriga krig, som judarna efter 1848 officiellt fört med oss och vilket icke en gång längre lämnar oss hoppet om en neslig *westfalisk fred* övrigt.

V.

Det gives intet stillastående. Framåt eller tillbaka! Finns det nu redan några tecken på att „gudarnas skymning“ bryter in över judendomen? Nej.

Judarnas borgerliga och politiska övermakt, liksom deras förmynderskap i religiösa och kyrkliga frågor, är ännu i den fulla kraften av sin levnadsfriska utveckling till uppfyllelse av Jehovas gudomliga löften:

„Jag vill giva alla folk under dig“.

En plötslig omkastning är redan av den orsaken omöjlig, emedan då hela samhället, sådant som det genom judendomens surdeg nu gestaltat sig, skulle sammanstörta och intet ideal finnas, som i dess ställe kunde vardas till kött.

Vi kunna ej heller göra oss räkning på hjälp från den kristliga statens sida. Ty judarna äro de „bästa medborgare“ i den moderna kristliga stat, som så fullständigt motsvarar deras intressen.

De äro — utan all ironi — de bästa och san-
naste „riksvännerna“ i Tyskland, ty detta är
helt och hållet danat till att föra dem till de
allra högsta värdigheter i staten.

Om jag vågar rikta en bön till mina läsare,
så är det den, att de gömma denna min skrift
och skriva sitt testamente så, att denna lilla bok
må gå till barn och barnbarn.

Ty det är ingen braskande profetia, utan den
djupaste övertygelse, som jag uttalar, att redan
innan fyra generationer hunnit dö bort, skall
det absolut icke finnas ett enda statens ämbete,
icke ens det högsta undantaget, som icke är
usurperat av judar.

Ja, genom judarna skall Tyskland bliva en
världsmakt, ett nytt Palestina i västerlandet.

Icke genom våldsamma revolutioner, utan
genom folkets egen röst, så snart det tyska sam-
hället uppnått höjdpunkten av sin sociala bankrutt.

Därför ingen förebråelse mot judarna!

De ha i 1800 år kämpat med den väster-
ländska världen. De ha besegrat denna värld,
de ha gjort den sig underdånig. Vi äro de be-
segrade, och det är helt och hållet i sin ord-
ning, att segraren ropar „væ victis!“

Vi germaner ha gentemot dessa främlingar

visat oss vara ett släkte utan handlingskraft, ett i kulturhistoriskt avseende fullkomligen maktlöst släkte. Detta är ett faktum, ett hårt, obehagligt faktum. Stat, kyrka, katolicism, protestantism, läror och trosartiklar måste i tidningspressen buga sig inför den judiska areopagen.

Men detta är på långt när icke allt.

Gambetta*), Simon och Cremieux voro Frankrikes diktatorer under krigsåret 1870—71 och jagade tusende efter tusende fransmän till en *gagnlös* död. Hela världen hoppades och trodde efter Sedan på fredan. Men så blev det ingalunda. Med en Jules Favre's fraser skulle Bismarck snart kommit till rätta, men till följd av herrar semiters i Tours lättsinniga och lumpna fanatism måste „blod och järn“ åter sättas i rörelse.

Arma förjudade Frankrike!

I England håller semiten d'Israeli, en tyskhatare av renaste vatten, avgörandet om krig eller fred i sin „västficka“.

Vem har på Berliner-kongressen dragit den verkliga nyttan av allt det blod, som göts i orienten under det sista kriget? Judarna. „Association Israélite“ var den första på platsen.

*) Nu president i nationalförsamlingen.

Rumänien tvangs att officiellt på vid gavel öppna dörren till sitt land för den semitiska stammen. På Ryssland vågade judarna ännu icke ställa denna fordran. Men den tiden skall snart komma.

Och vem har i Tyskland dragit de materiella fördelarna av kriget med Frankrike? Jo, Israels släkte, representerat av en handfull bankirer. Vi germaner hava att nöja oss med blotta äran och med medvetandet att vara „riksvänliga“, en helt och hållet ideell vinst.

Vem har stått i spetsen för de fördärvliga „Gründer“-företagen efter kriget? Judarna.

Håll, kära läsare, gnissla icke tänderna av vrede! Du har icke rätt därtill. Det främmande överväldet har påtvungits oss. I adertonhundra år har striden varit mot det judiska herraväldet, vilket faktiskt aldrig blivit sina bibliska traditioner otroget. Outsägliga yttre lidanden har det semitiska folket fördragit. Du har rått miss-handlat det, men sällan bekämpat det med andans vapen. Från en svag början har det vuxit dig över huvudet, har fördärvat hela samhället med sin åskådning, har trängt ut all idealism ur samhället, har i handel och industri den tongivande ställningen, tränger allt mer in i stats-tjänsten, regerar teatern och har knappast lämnat

dig något annat övrigt än det grova kroppsarbetet, vilket det från första stund skytt, det har gjort kopplerskan *Reklam* till den offentliga meningens gudinna och — *behärskar* dig den dag som är.

Eller skola kanske judarna icke begagna sig av sin seger?

Det tyska folket kunde — då det uppifrån fick tillåtelse därtill — 1814 avskaka det franska oket. Huru kommer det sig, att dessa franska herrar, medan de styrde landet, icke förstodo sig på konsten att taga upp de hög- och mäktigas intressen såsom judarna gjort?

Visserligen, enskilda hjältemodiga, en Schill, en Dörnberg, ena Stein högaktades av de tyska monarkerna, liksom man kanhända skall högakta även oss, som blott konstatera förjudningens tillvaro.

Bringa vi kanske något offer? Har det lyckats oss att skapa ett enda antisemitiskt tendensorgan i pressen, som kan vara politiskt partilöst! Stå icke till och med våra fruntimmersföreningar och dylika associationer under beskydd av judiska patronessor, vilka förena det angenäma med det nyttiga och göra små affärer därvid? Supes icke judendomen in i alla vårt livs porer? Ni skär tänderna av harm, men

jag, jag bugar mig med förvåning och beundran för detta semitiska folk, som satt foten på vår nacke, och jag samlar ihop den sista återstoden av livskraft för att om möjligt dö lugnt i den judiska träldomen med resignationen hos en man, som icke vill giva sig, som icke vill tigga om pardon.

Kunna vi förneka historiska fakta? Nej! Det historiska faktum, att Israel blivit den ledande socialpolitiska stormakten i det nittonde århundradet, ligger för oss. Att befria oss från judendomen, därtill felas oss notoriskt redan den fysiska och intellektuella kraften. Den råa brutala, men fullständigt omedvetna protesten mot samhällets förjudning var socialdemokratin, vilken — stod i förbund med judarna, ty de hade inästlat sig även där, liksom också stiftaren av den tyska socialdemokratin, Lassalle, var jude.

Vad ha vi då att undra över? Vi ha ibland oss en elastisk, seg, intelligent främmande folkstam, som i alla former vet att göra den abstrakta realismen gällande. Icke den enskilda juden, utan den judiska anden, det judiska medvetandet har satt sig i besittning av världen. Icke om judehat kan där längre bliva tal, varest

tyskhatet tjuter, så snart ett icke-judiskt element vågar sig fram.

Allt detta är kulturhistoriska resultat, så enstaka i sitt slag, så storartade, att man icke längre kan uträtta något emot dem med en banal vardagspolemik. Det stolta romarriket har med all sin vapenglans icke att uppvisa sådana triumfer, som den typiska semitismen i västerlandet och särskilt i Tyskland.

Ryssland är nu av alla europeiska stater den enda, som förmått att officiellt göra motstånd mot den israelitiska invandringen. Men den sista löpgraven mot detta sista bålverk har judendomen grävt i Rumänien och, som tingen nu gestalta sig, är Rysslands kapitulation blott en tidsfråga.

I denna månglemmiga jättestat finna judarna den „arkimediska punkt“, som de behöva för att fullständigt vräka den västerländska världen ur sina banor.

Judarna skola störta Ryssland i en revolution, vartill världen aldrig förr sett maken. Den sociala nihilismen, den abstrakta individualismen kommer att på ett så praktiskt sätt frambesvärjas, att det blott halvciviliserade kejsarriket icke kan motstå den. Den outvecklade, till en del

ännu i linda liggande, men likväl redan av judarna korrumperade ryska *administrationen* ger dem den förträffligaste handräckning. Må man blott se på det stolta Österrike, huru djupt har det icke kommit i judarnas händer, och huru räddningslöst förlorat är det icke i denna stund!

· Då det mönstergillt styrda Preussen med sina enkla och kraftiga hohenzollrare, med sin väl disciplinerade befolkning är en damm, som judarna redan genombrutit, huru skulle då de till en del ännu primitiva folkelementen i Ryssland kunna ega större motståndskraft?

Uppleva vi icke redan nu, att under den milda och humana tsaren Alexander, livegenskapens upphäware, den *politiska* nihilismen florerar?

Och Ryssland skulle kunna göra motstånd mot den *sociala* nihilism, som judendomen fört in i västerlandets åskådning? Omöjligt!

I och med Ryssland ha judarna erövat den sista position, från vilken de möjligen kunde anfallas i ryggen. Ha de en gång lagt Ryssland kraftlöst för sina fötter, så ha de ryggen fullständigt fri, och ha de i Ryssland såsom hos oss satt sig i besittning av statens ämbeten, då skall det europeiska samhällets sammanstörtning begynna och denna det dömda Europas „sista

timme“ skall slå senast om 100 à 150 år, ty utvecklingen skyndar nu för tiden raskare på än i förra århundraden.

Vad Ryssland har att vänta av judarna, är klart och tydligt. Med undantag av två eller tre judetidningar, vilka iakttago en platonisk neutralitet, har under det rysk-turkiska kriget hela judepressen med riktigt bärsärkaraseri tagit parti mot Ryssland. Varken det religiösa momentet i detta krig — så sekundärt det ock varit — ej heller — och detta är det viktigaste — den *kulturhistoriska tanken*, som står högre än all diplomati, tanken på den århundraden, ja årtusenden igenom förda striden mot den asiatiska åskådningen — icke en gång den helleniska traditionen kunde diktera för judepressen en högre ståndpunkt.

Var lugn, de skulle ha tagit parti *för* Ryssland, blott en Lasker eller en Bamberger spelat den första politiska fiolen vid Neva, eller om judarna i Ryssland haft än större finansiella intressen att bevaka, än vad de hade i Turkiet. Men ur alla antiryska tidningsartiklar lyste nu fram det egna penningeintresset.

I krig krigets lagar! Detta var judarnas *rätt*, ty de äro ju främlingar, som tvungits att sedan

adertonhundra år tillbaka föra krig med oss, och även här konstaterar jag blott ett faktum — sine ira et studio. Judarna äro mera påpassliga och mera vakna, då det gäller deras intressen, än hela den västerländska världen.

Och så som det gick oss i „kulturstriden“, på samma sätt gick det oss i den orientaliska frågan. En från judarnas avvikande mening fann ingen gästfrihet i tidningspressen, som ju blivit helt och hållet judiskt-industriell. Allvaret och skämtet togo i den tyska pressen med blint raseri parti för det förmultnade, i judebankirers klor befintliga Turkiet. Det var räntesatsen, som dikterade åsikten.

Därtill kom ock, att Ryssland var i andligt avseende fullkomligt oförberett, d. v. s. kastade sig i krig, utan att ega ens skuggan av opinion för sig och därigenom gav god förevändning för åsikten, att det icke var dess mission i orienten, utan blott en snöd erövringslusta, som drev det framåt. Den tanken, att övermodet hos den stora krabbtaskan England skulle krossas, denna tanke, som, om den utsagts, skulle förvärvat talrika vänner åt Ryssland, förblev outtalad, och så blev England judarnas allierade.

Det har städse varit slavernas olycka, att de

ignorerat den germanska andan och bedömt den blott och bart efter judetidningarna. Den tyska andan är ju nära däran att i själva den tyska pressen bliva en främling. Om tio år skall det i hela Tyskland icke finnas en enda oomskuren tidningskrivare. Möjligen på sin höjd en staccars notisjägare, som arbetar för en spottstyver i den judiska tidningsindustrin.

Även detta är alldeles i sin ordning, ty krig är krig, och krigsfångarna måste uppkasta skansar.

Det tillkommer icke mig, och ej heller är det här på sin plats att underkasta furst Bismarcks inre politik i Tyskland efter 1866 någon kritik. Det är nog att konstatera, att efter denna tid fursten såsom en ny Konstantin höjts till skyarna av judarna, att den nationalliberala judeoppositionen helt genomskinligt blott har det syftet att gripa efter makten i samhället och att den stora tyska statsmannen tycks vara besluten att lämna den i deras händer. Såsom löjligen kunna dessa judarnas önskningar tyvärr icke längre betecknas, ty förutsättningarna i Tysklands inre statsliv hava efter kriget med Österrike och än mer efter kriget med Frankrike blivit sådana, att de allra djärvaste judedrömmar kunna bliva verkliga.

Frankrike har under de sista sju åren haft en judediktator och ett judetriumvirat — England har en premiärminister av judisk börd — varför skulle då Tyskland, judendomens Eldorado, icke simma med den moderna kulturens ström? Löjligt vore det snarare, om judarna i ringaste mån nedstämde sina förhoppningar.

Vore jag jude, skulle jag säga: „Furst Bis-marck har begripit sin tid så, som ingen statsman före honom. Han eger den kulturhistoriskt klara blicken, att germanismen gjort andlig bankrutt och ligger i själåtåget — och han ser sig om efter livskraftigare element.“

Vad kunna ock män sådana som vi gagna honom, vi, som icke längre kunna vara „riksvänner“, emedan vi icke längre hava något *tyskt* rike och icke vilja utbedja oss annan ynnest av fursten än att ännu fålas och få behålla plats för en liten församling, som ännu icke förlorat alla ideal.

VI.

Det adertonhundraåriga kriget med judendomen närmar sig sitt slut.

Må vi öppet och utan återhåll tillstå: germanerna ha upplevat sitt Sedan. Vi hava förlorat våra arméer, och vi böra icke „gambettisera“, icke längre föra ett till intet resultat ledande krig med friskaror.

Vi hava besegrats i öppen strid.

Ja väl, i öppen strid, ty judarna hava städse på rätt handgripligt sätt visat, vad de gå för, och deras lilla krigslist att pådikta oss trosfanatism, då vi blott försvarade oss, den må förlåtas dem.

Vi äro icke längre vuxna denna främmande folkstam.

Motsäg mig icke! Med pöbelns brutala våld och skrån uträttas ingenting i denna sak.

På vår inre självbefrielse från judarnas förtorkade realism hava vi aldrig arbetat. I andligt

hänseende hava vi ingenting kunnat uträtta, emedan vi varit alltför tröga och alltför snåla att träda inom skrankorna med judarnas spekulationsanda i pressen. Utösen därför icke ovet över en skandalpress, som I köpen, läsen och understödjden med edra penningar. Gören eder icke själva föraktliga, då I skåden eder bild i spegeln. Upphören såsom besegrade att vara stora i orden. Framtiden och livet hörer judarna till, förgängelsen och döden tyskarna.

Så vill vårt tyska folks kulturhistoriska utveckling. Mot denna järnhårda världslag hjälper intet mer.

Det var från början icke en *religiös* strid, utan en *strid för tillvaron*, som fördes med judarna, fastän karaktären av denna strid först nu kommit till klart medvetande.

För sent. Vi ha kommit så djupt in i judaiseringen, att vi måste ifrågasätta hela det moderna samhällets existens, ifall vi sökte att kraftigt arbeta oss ur denna ställning.

Vi hava heller ingen hjälp att påräkna för att med lugn och besinning kunna genomföra denna *germanernas emancipation* ur judehänder, ingen hjälp, varken hos furstarna eller hos statsmännen eller hos folket självt. Europas och sär-

skilt Tysklands kulturhistoriska bankrutt synes gå sin fullbordan till mötes utan någon som helst medömkan från ena eller andra hållet. Kalla det „*pessimism*“, som jag talar. Det är kulturhistorien, blad för blad, som jag stöder mig på och som med en demonisk logik fört oss därhän.

Men jag upprepar och anser mig i denna tid, då det är så lätt att göra en olika tänkande misstänkt, icke nog ofta kunna upprepa: mig besjälur icke det ringaste *judehat*, varken religionshat eller nationalhat eller rashat. Intet folk rår för sina egendomligheter. Världshistoriska händelser hava slungat in judarna i Europa. Där funno de före sig helt främmande element. Slitningen och nötningen mellan de båda folkelementen begynte, och i denna process ha judarna visat sig bestå av en starkare och fastare materia än speciellt tyskarna.

Det vore ett förtjänstfullt arbete för en tysk lärd, vilken besutte tid och krafter därtill, att utvidga min flyktiga, men precisa skizz till ett vetenskapligt verk och steg för steg uppvisa de erövringar judendomen på det politiska och sociala området gjort i Tyskland. Ett arbete, värdigt vår största kulturhistoriker, Johannes Scherr.

Nå väl! Även jag har en gång häftigt polemiserat mot judarna, men jag bekänner nu mitt misstag. Min polemik var en anakronism, den kom många århundraden för sent. Jag hyser icke den ringaste fiendskap mot judarna, där de icke äro mina personliga ovänner. Att jag, liksom otaliga andra författare och andra människor, får lida mycket därav, att mitt yrke behärskas av judarna, det ligger i sakens natur. Det är såsom i krig. Hur skulle jag kunna hysa personligt hat mot den soldat, vars kula träffar mig? Räcker man icke sårad och döende honom sin hand till försoning? Och skulle vi vara mera barbariska än soldaten i krig?

Det är i mina ögon ett ärligt krig, som förts i adertonhundra år. Vi hava icke velat tillstå detta för oss själva, emedan vi varit — *doktrinära*, och aldrig fattat striden i sin historiska helhet.

Juden eger — jag talar här helt allmänt — då han befinner sig bland sina likar, många förträffliga egenskaper. Hans familjeliv är mycket innerligare än hos många andra folk. Han kan vara god och älskvärd mot oss till det yttre. Att i hans själs innersta djup lever medvetandet om „folket par excellence“, att han hatar oss

eller på sin höjd i oss blott ser föremål för utplundring, allt detta ligger i hans natur och i hans forntids historia. Att han efter det mottagande i Europa rönt, icke känner någon hänförelse för oss, är helt naturligt. Han *ville* icke och han *kunde* icke *gå upp* i oss, och han måste således strida med oss. Han *måste* efter sin första stora seger av år 1848 än vidare fullfölja denna seger — och med eller mot sin vilja måste han den dag som är sträva att i grund förstöra den västerländska världen. Denna judarnas mission att fördärva folken (som de egde redan i forntiden) skall först då finna kraftigt motstånd, när den nått sin sin högsta spets, d. v. s. när den judiska cesarismen upprättas.

Men, varifrån skall detta motstånd komma? Säkerligen icke från de germanska folken, ty de hava redan spelt ut sin roll och ligga nu i själatåget.

Kanhända — vi få blott säga *kanhända* — skola då *slaverna* träda fram i förgrunden på världshistoriens skådebana.

VII.

Det är lättare att teckna den bild, som vår egen nu levande generation efter allra största sannolikhet kommer att få skåda. Ty slå icke alla gamla tecken fel, så förestår judendomen, innan den hunnit till absolut herravälde, ännu en sista förtvivilad strid med — framför allt — den germanska världen.

Judefrågan är en socialpolitiskt fråga. Den germanska världens förjudning har skapat begrepp och teorier om individuell social frihet, vilken ej längre kan kallas frihet, utan blott fräckhet, och vars praktiska konsekvenser hava blivit till och med det förjudade tyska folket alltför odrägliga.

Agitationen mot penningeockret är det första uttrycket för denna förestående strid.

I en avgrund av demoralisation blickar man ned, då man i tidningarna dagligen läser om anbuden att få penningar placerade, om upp-

fordringarna till folk med små kapital att taga del i s. k. „Lombardgeschäft“ under garanti av 20 till 30 % utdelning per månad. Antingen äro dessa penningemäklare hemliga agenter för större kapitalister, eller locka de små kapitalisterna i frestelse för att genom att ockra på armodet och nöden kunna föra ett angenämt liv såsom „rentierer“. Detta yrke är uslare än klockskojarnes, ty dessa utplundrade blott dumheten, då ockraren, som därtill sataniskt nog förför andra till att bliva medbrotslingar i den snygga affären, suger ut nödens och eländets barn.

I våra parlamentariska församlingar, varest nu för tiden frågan om ocker paraderar på dagordningen såsom en brännande fråga, blir den föremål blott för ett tomt pladder. Dogmerna om „*individuell frihet*“ eller rättare det tygellösa förvärvandet — sinnets frihet och fräckhet — hava blivit så fasta sociala trossanningar, att våra herrar folkrepresentanter — vilket elände! — göra sig mycken möda att tvätta pälsen utan att våta honom. Man kunde ju kanske bliva nödsakad att likaledes gå storindustrins och storkapitalismens tygellösheter inpå livet, och därför förbliver ockerfrågan utan några praktiska resultat, därför kommer hon

aldrig utom råmärkena för en blott teoretisk prövning.

Doktrinarismen i vårt förjudade samhälle hjälper till att lyckligt lotsa skeppet förbi ockerfrågans klippor, och folk av alla stånd och villkor förblir allt framgent offer för dessa ockrare och deras korrumperade tyska medhjälpare, vilka med judarnas tillhjälp alltför gärna förtjäna sina 20 till 30 % per månad på de fattigas nöd och elände! (Om man dock, då vi stå med ansiktet inför en sådan statens tolerans, om man dock åtminstone läte bli att besvära oss med den uppmaningen, att vi skola hysa respekt för denna *kristligt-germanska stat!*)

„Det ginge väl, men det går inte!“ Detta blir alltid slutet på de parlamentariska litaniorna över ockerfrågan.

Emellertid fräter ockrandets sociala kräftsår allt vidare omkring sig. Den inre sinnesförbittringen mot judarna stiger från stund till stund (alldeles såsom i medeltiden under liknande, men mindre storslagna förhållanden), och ett utbrott är oundvikligt.

Därtill kommer även, att furst Bismarck genom sin tull- och skattepolitik avlägsnat från sig den långt större delen av sina trogna judar,

ty den *gyllene internationalen* vet lika litet av ett fädernesland som den svarta och den röda. De „sju magra år“, vilka det tyska riket sedan 1871 haft för oss germaner, hota nu också judarna, och hans furstliga höghet skall snart finna, huru gemytligheten hos hans semitiska skyddslingar försvinner, så snart det gäller penningar.

Den tyska staten sönderfaller sålunda på det snabbaste sätt, och bryter den av oss bebådade explosionen ut, då har staten ingen orsak att särskilt taga judarna i försvar för „ardor civium“. Såsom redan förut otaliga gånger i historien, skall det brutala våldet hos pöbeln bliva en statens „säkerhetsventil“.

Och den tid är kanske icke långt borta, då vi „judeslukarne“ par excellence, måste söka skydda dessa semitiska främlingar, som hava besegrat oss, för våldsamheterna från den av lidelser upprörda folkmassan.

En sådan katastrof förestår, ty raseriet mot samhällets *förjudning* är dess mera intensivt, som det icke får ge sig luft i pressen, utan att antaga skepnaden av det ursinnigaste troshat såsom i de ultramontana och överhuvud de reaktionära tidningarna.

Vi hava fått en så stark och trång munkorg,

att vi i pressen icke ens kunna vädja till judarnas mänskliga känslor. Rom få vi skymfa och med vitsar förhåna. Protestantismen likaså. Regeringen ock. För allt sådant finna vi gästfrihet i den judaiserade pressen. Men humanitetens sak mot den abstrakta individualismen få vi icke taga oss an.

Den björnhudade tyska trögheten, den tyska anden, det tyska, makliga, teutoniska frashögmodet bär skulden till att det kommit så långt, att det flinka, sluga Israel har att avgöra, vad man får säga och vad man icke får säga.

Jag ber er, mina landsmän, smäden icke judarna. I väljen in dessa främlingar i edra parlament. I gören dem till lagstiftare och domare. I gören dem till oinskränkta härskare över edra statsfinanser. I haven lämnat pressen i deras händer, emedan I finnen större smak i det förledande lättsinnet än i det sedliga allvaret — vad viljen I då egentligen? Judafolket ockrar med sina talanger, och I ären slagna alldeles såsom i sin ordning är och såsom I tusendefallt förtjänat det.

Talen ej heller därom, att judarna fördärvat prisen i handeln. De bemäktiga sig storindustrin, den svindelartade överproduktionen, sälja till

rampriser, göra sig penningar och ockra med penningar. Är icke detta också i sin ordning och helt och hållet i överensstämmelse med dogmerna om den abstrakta individualismen, som I, besjälade av judendomen, prediken?

Vi ha kommit så långt i förjudning, att ingenting längre kan rädda oss, och att en brutal antijudisk explosion blott fördröjer, men icke hindrar det av judendomen genomsyrade samhällets sammanstörtning. Semitismens stora mission kunnen I icke längre förhindra. Den judiska cesarismen är blott — jag säger det av djupaste övertygelse — en tidsfråga, och först sedan denna cesarism uppnått sin höjdpunkt, först då hjälper oss måhända „en obekant gud“.

Slutord.

Jag har kommit till slutet av min kulturhistoriska skizz.

Billigt tänkande människor skola förlåta mig de uttryck av smärta, som jag måste känna över mitt fäderneslands förjudning, och de skola tillika giva mig det vittnesbörd, att jag absolut icke smickrat det tyska folket på judarnas bekostnad.

Har jag kränkt judarna, i det jag visat även dem, varthän förjudningens logik fört och än vidare skall föra oss, så kan jag icke ändra detta. *Segraren* kan icke fordra, att den *besegrade* på bysantinskt manér upptänder rökoffer för honom.

Det är ju endast och allenast en kulturhistorisk process, sådan den fullbordats under friktionen mellan tvänne folkstammar, som jag

skizzerat, och jag skulle tänka, att denna gång kunde judepressen — undantagsvis — utan att kompromettera sig, anständigt behandla en skrift, vilken icke är efter deras sinne.

Jag vet det, jag och mina vänner äro i *tidningsvärlden värnlösa* mot judarna. Varken en furstlig eller borgerlig Mæcenat står stödjande vid vår sida, och vårt tyska folk är redan alltför mycket förjudat för att känna sig eldat av självuppehållsens drift.

Således måste en gång till slut utan alla invändningar den sanningen erkännas, att vi äro de besegrade, de underkuvade.

Jag har gjort denna bekännelse för att äntligen en gång draga fram judefrågan ur abstraktionens och partiensidighetens töcken. Ja, jag är övertygad om att hava uttalat, vad miljoner judar i tysthet tänka:

Semiterna hörer världsherraväldet till!

Uttalen detta lika öppet, I judar. Varen öppna och sanna i edra tankar. I haven ju *makt* att vara det! Och vi beklaga oss icke längre. Intet hyckleri längre oss emellan!

Ett världshistoriskt öde — så vill jag kalla det — har fört oss likt kulturhistoriens gladiatorer in på samma arena. Folkens kamp måste

utkämpas utan hat till de enskilda, vilka tvungits till angrepp eller försvar. Mera sega och ut hålliga än vi, blev ni segrare i denna folkens strid, som ni fört utan svärdsslag, medan vi massakrerade och brände eder å bål, men icke egde den sedliga kraften att stöta bort eder och tvinga eder att leva med edra egna.

I vår medeltids brutalitet trodde vi oss kunna krossa eder och — blevo själva krossade.

Kanhända är eder realistiska världs- och livsåskådning den rätta. Kanhända *vill ödet*, att vi skola bli edra heloter. Vi äro på god väg dit. Kanhända är den ande, som ni fört in i den västerländska världen och för vilken hög och låg redan den dag som är bugar sig, den enda sanna, som varaktigt skall tillförsäkra Tyskland övertäldet.

Detta kan den enskilda tysken nu besvara varken med ja eller nej. Men med berättigad stolthet kunnen I blicka ned på oss.

I skolen icke uppfatta dessa ord såsom *ironi*. Jag protesterar högtidligen däremot. Jag har dragit undan slöjan från den semitiska „bilden i Sais“, och jag blickar den fruktansvärda Isis fast i ansiktet, ty jag förnekar icke hennes makt. Den blottade bilden täljer mig intet nytt.

Tillstån det, artigare och med mera erkännande har ännu aldrig en *fiende* behandlat eder än jag gjort, jag, som dock personligen, såsom mången av eder vet, skulle kunna hava ett liv, fullt av orsaker att *hata* eder.

Men man hatar icke längre, då man gjort sin bekännelse. „Beaucoup savoir, c'est beaucoup pardonner“, säger Voltaire, och jag *vet*, att I ären segrarne.

Bönfaller jag härmed om eder *nåd*?

Nej!

Jag vill ingenting annat ha av eder än *aktning för min övertygelse*.

Jag kan ju hava tagit fel. Det kan ju vara möjligt, att semitismen och germanismen sluta en socialpolitisk fred med varandra. Jag *tror* blott icke på denna fred. Jag tror blott på det, jag ser: på vår sociala trældom under eder, och i stället för att rassla med kedjorna, såsom många göra, bekänner jag, att vi till hand och fot, till förstånd och hjärta äro slagna i bojor av eder — vi alla från palats till hydda. Hos mig har den stoiska resignationen efterträtt stridens lidelser. Svalken edert mod för billigt pris på stöikern, om I icke kunnen låta bli. Men tala icke om religions- eller rashat. Det är smärtan hos

ett undertryckt folk, som ljuder ur min mun, från ett folk, som i dag suckar under edert ok, liksom ni suckat under vårt.

„Gudarnas skymning“ har brutit in över oss. I ären herrarna, vi slavarna.

Vad står oss då åter?

Skola vi kasta oss i armarna på Rom? Skola vi „gå till Canossa“ och lägga alla vetenskapens erövringar för påvens fötter? Det vore ett tyngre steg än det Luther tog i Worms. Skola vi sälla oss till de protestantiska skenheliga och hyckla religionshat? Lika omöjligt.

Den „frisinnade“ tidningspressen är stängd för oss, ty ni har förstått att monopolisera den! Ja, själva den heliga friheten är ett judemonopol! Hon måste lämpa sig efter sociala judiska dogmer.

Och jag anser det därför vara min plikt att frikalla till och med min *förläggare* från allt moraliskt ansvar för denna skrift, för detta *resignationens pronunciamento*, för att sätta honom i säkerhet för de judiska segrarnes hämndlusta.

En ropandes röst i öknen har låtit sig höra och har blott och bart fastställt faktiska förhållanden, orubbliga sanningar.

Må vi finna oss i det oundvikliga, som icke kan ändras.

Det lyder:

Finis Germaniæ.

USHMM LIBRARY

01 0001 0123 0505

